

zcela jasným. Stížnost naráží jí asi na obhajobu, obžalovaným před soudem nalézacím uplatňovanou, že obžalovaný chtěl paděláním a předložením potvrzenek dosáhnout pouze zálohy, t. j. že zamýšlel dodatečně vykonat práci, za něž takto vymohl odměnu předem. Než nalézací soud dospěl, uváživ tuto obhajobu a ostatní výsledky hlavního přeličení, ku zjištění, že potvrzenky byly obžalovaným padělány v úmyslu, by jimi na velkostatku vylákal peníze, že obžalovaný předložením potvrzenek uvedl S-a v omyl, aby ho přiměl k jednání, jímž velkostatek měl býti poškozen, a že obžalovaný při tom nemyslel na poskynutí nějaké zálohy, nýbrž že mu šlo o vylákání peněz. Těmito zjištěními je zlý úmysl, §em 197 tr. zák. předpokládáný, poškodit někoho na majetku uváděním jeho neb jiné osoby lstivým předstíráním v omyl, úplně opodstatněn. Stížnosti není dovoleno, by námitkou, obmezující se na větu, že tu není podvodného úmyslu, brala pod rouškou provedení hmotněprávního důvodu zmatečnosti ono skutkové zjištění v pochybnost a odpor. Další věta stížnosti, že u obžalovaného není náležitosti podvodu po stránce objektivní, poukazuje se na zjištění nalézacího soudu, že obžalovanému následkem omylu, který v osobě S-ově vyvolal, bylo na škodu velkostatku vyplaceno kromě zálohy 550 Kč dalších 850 Kč, kdežto mu za vykonané práce příslušelo pouze 528 Kč, tedy částka, jež byla menší než původní záloha, takže celé další platy staly se na úkor velkostatku. Trestní povaha zjištěného činu nebyla pozdějším narovnáním změněna v civilní bezpráví. Zločin podvodu byl dokonán, jakmile lesní S. byl padělanými potvrzenkami uveden v omyl, pro něž předsevzal výplaty obžalovanému, tedy činy, kterými dle úmyslu obžalovaného velkostatek měl býti poškozen. Narovnání může proto přijíti v úvahu jen buď jako poznatek, zda byl tu již v době činu poškozujícího úmysl bezprávný, nebo jako smlouva o náhradě způsobené škody. Nalézací soud uvažuje o něm v obou směrech. Nepříčí se zásadám logického myšlení, dospěl-li v onom směru ku přesvědčení, že obžalovaný již předem peníze vylákal, nehodlaje vykonat to, zač byl předem odměněn, ze skutečnosti, že obžalovaný během tří měsíců po onom narovnání zjednal si pracemi jen nepatrnou náhradu (co do části 120 Kč) a pak vůbec zmizel a do práce nepřišel. V druhém směru pak jest narovnání pro posouzení viny obžalovaného bez významu, ježto zákon pro obor podvodu neobsahuje ustanovení, obdobného §§ 187 a 188 tr. zák., nehledě k tomu, že nebyla ujednána určitá doba pro náhradu škody a že obžalovaný narovnání nedostál.

Čís. 1114.

Pro skutkovou podstatu přečinu dle prvního odstavce §u 303 tr. zák. jest lhostejno, že kazatel vybočil z mezí svého kazatelského úkonu způsobem, spadajícím pod druhý odstavec téhož §u.

(Rozh. ze dne 13. února 1923, Kr I 1227/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jakožto

nalézacího soudu v Táboře ze dne 10. října 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti veřejnému pokoji a řádu dle §u 303 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost opírá se o důvod zmatečnosti dle čís. 4 §u 281 tr. ř. a spatřuje jej v tom, že nalézací soud zamítl návrh stěžovatelův, aby vzhledem na četnické oznámení bylo zjištěno, že se farář T. při oné příležitosti, při které se prý stěžovatel dopustil trestného činu, z něhož jest viněn, dopustil přestoupení zákona o zneužívání kazatelen, takže úkon, při němž mluvil, nebyl církevním úkonem, a že formy církevního úkonu bylo zneužito k zakrytí pravého účelu shromáždění. Podle protokolu o hlavním líčení, jenž je pro posouzení obsahu učiněného návrhu jediné rozhodným, učinil stěžovatel (jeho obhájce) návrh, aby bylo líčení odročeno za účelem postoupení spisů státnímu zastupitelství k tomu konci, by bylo vyšetřeno, nespočívá-li v jednání faráře T-a přestupek kazatelnického zákona. Pro posouzení trestnosti činu, z něhož jest viněn stěžovatel, je dle §u 303 odstavec první tr. zák. jediné rozhodným, zda byl farář T. v oné době ve výkonu obřadů bohoslužebných a zda choval se při tom stěžovatel neslušně tak, že z toho mohlo jiným vzejíti pohoršení. Oboje tyto podstatné náležitosti napadený rozsudek bezvadně zjišťuje a stížnost správnost těchto zjištění ani nenapadá. Vybočil-li snad farář T. při té příležitosti z mezí svého úřadu kazatelského takovým způsobem, že by proto mohl býti pohnán k zodpovědnosti podle §u 303 odstavec druhý tr. zák., nemění to ničeho na bohoslužebné povaze obřadu jím konaného, nýbrž má jen za následek, že se vydává nebezpečí trestního stíhání pro čin, jehož se takto dopouští. Zamítl tedy nalézací soud zmíněný návrh právem jako nerozhodný, aniž porušil tím zásadu řízení, jichž dbáti předpisuje podstata řízení, zaručujícího obhajobu.

Čís. 1115.

Bylo-li teprve ve spojení s rozsudkem prohlášeno usnesení, zamítající návrh veřejného obžalobce, jest na něm, by prohlásil, zda si vyhrazuje v tom směru zmateční stížnost (§ 281 čís. 4 tr. ř.). Všeobecné ohlášení zmateční stížnosti nestačí.

Podmíněný odklad výkonu trestu (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

Přestupek dle §u 522 tr. zák. nemusí býti za všech okolností spáchán z pohnutek nízkých a nečestných.

(Rozh. ze dne 13. února 1923, Kr II 440/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku zemského jako nalézacího soudu v Brně ze dne 31. ledna 1922, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem §u 7 (1) zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. a osvobozen od obžaloby pro přečin předražování dle §u 11